

Van: **Bernard ten Doeschate** <bernard@ten-doeschate.eu>

Datum: 21 december 2011 22:51

Onderwerp: Afloop geschil met Koninklijke Reesink N.V.

Aan: undisclosed-recipients@ten-doeschate.eu

Geachte geadresseerde,

Na het op 3 november jl. wijzen van vonnis in de door mij aangespannen arbitrage-zaak tegen Koninklijke Reesink N.V. gaf deze meteen een persbericht uit waarmee de indruk werd gewekt dat Reesink de procedure had gewonnen. Uit daarop door mij ontvangen reacties werd duidelijk dat derden het bericht van Reesink zo interpreteerden. Ik heb er eerst mijn schouders maar over opgehaald en hield het bij de constatering dat het gaat om het gedrag van een erg slechte verliezer, voor wie de druiven klaarblijkelijk nogal zuur zijn. Nu tegen de Kerst kreeg ik weer een paar berichten waarin mij 'een hart onder de riem werd gestoken'. Hoewel er naast de kerstboom in huize Ten Doeschate helemaal geen beteuterd mannetje zit, voel ik al met al nu toch wel de behoefte om dit mailtje te schrijven. Koninklijke Reesink N.V. werd door de arbiters namelijk aangemerkt als de partij die grotendeels in het ongelijk werd gesteld en werd om die reden veroordeeld om aan mij 2/3 van de kosten van de arbitrageprocedure zelf te vergoeden, alsmede van de kosten van de bijstand door mijn advocaat. Het verlies blijkt verder ook nog uit het volgende: De arbiters zagen geen aanleiding om voor het deel dat ik niet won een vergoeding aan Reesink toe te kennen.

Als u nu verder geen zin hebt om wat meer over de inhoudelijke afloop te weten stel ik voor dat u naar TENSLOTTE aan het eind van deze mail gaat.

De zaak draaide om de uitkomst van een regeling, die mij in 2004 na instemming door de aandeelhoudersvergadering van Reesink werd toegezegd door de raad van commissarissen. Door de regeling zou ik zelf via het realiseren van positieve uitkomsten ten aanzien van een aantal bijzondere opdrachten alsnog de backservice voor mijn pensioenopbouw bij elkaar kunnen sprokkelen. De backservice werd met inachtneming van de vele dienstjaren op ongeveer € 1 miljoen becijferd. Als ik uit hoofde van de met mij aangegane regeling méér uit de bijzondere opdrachten zou slepen zou dat voordeel voor mij betekenen, maar pakte het minder goed uit dan zou er niet meer op Reesink teruggevallen kunnen worden. Een van de bijzondere opdrachten was het krijgen van een hogere opbrengst voor Reesink van de oude terreinen in Zutphen dan het bod van 14 miljoen gulden, dat ik tegen de zin van de meerderheid van de in 2004 afgetreden RvC af wees. Ik zou meedelen in de meeropbrengst, dus voor zover uitstijgend boven de 14 miljoen gulden. De terreinen verkocht ik uiteindelijk voor 14 miljoen euro. Een andere bijzondere opdracht betrof de winst bij verkoop van gronden in het buurtschap De Kar bij Apeldoorn. Later vond de RvC het te verkiezen deze gronden toch zelf door Reesink te laten aanhouden, in welk verband werd afgesproken dat er met mij zou worden afgerekend tegen een taxatie waarbij van een licht speculatieve waarde werd uitgegaan, gelet op de zeer strategische ligging.

Er was voorts jaar-in jaar-uit sprake van keurige verantwoording in de jaarrekeningen van Reesink, in de pas met de voortschrijdende realisatie van de bijzondere projecten, in volledige transparantie en met de jaarlijkse zegen van de RvC. Vooruitlopend op latere uitbetaling werd (waar dit op grond van verslaggevingsregels behoorde) jaarlijkse waardeaanwas bovendien als aan dat jaar toe te rekenen inkomen van mij als bestuurder verantwoord. Ten tijde van mijn vertrek stond er in de jaarrekening al met al ruim € 2,6 miljoen vermeld als aan mij te betalen, welk bedrag met evidente instemming van de RvC toen zelfs als een schuld werd gekwalificeerd die op korte termijn voldaan zou gaan worden. Leuke bijkomstigheid daarbij

was dat Reesink deze last niet pas na mijn vertrek voor de kiezen zou krijgen. Over een en ander zou dus geen misverstand kunnen gaan bestaan zou je zo denken, al was het maar omdat de RvC als toezichthouder aan de daarmee aangegane verplichting de goedkeuring hechtte. Helaas, het pakte toch anders uit.

Direct na mijn terugtreden op 9 mei 2009 werd duidelijk (zie publicaties indertijd in de regionale pers, De Stentor) dat de door Reesink beoogde aanwending van de gronden op De Kar doorgang zou vinden. De toespraken die op 9 mei 2009 bij mijn afscheid door Dr H. Claas en de heer L. Kriszun namens de producent van tractoren en landbouwwerktuigen Claas werden gehouden brachten een meerderheid van de fracties in de Apeldoornse gemeenteraad er toe om alsnog in te stemmen met het ten behoeve van het Claas-importeurschap vestigen van een Centre of Agricultural Excellence op de betreffende gronden. Als duveltje uit een doosje onthief de nieuwe president-commissaris Veerman mij toen meteen van dit project, dat ik op verzoek van Reesink zou blijven voeren, teneinde de kar verder zelf te gaan trekken. Dit gebeurde nadat hij (prominent CDA-politicus) eerder bij herhaling steeds had geweigerd er ook maar een vinger voor uit te steken toen hem dat werd gevraagd gelet op het dwarsliggen van juist de CDA fractie in de Apeldoornse gemeenteraad. De heer Veerman rechtvaardigde het door hem gaan aansturen van het project met de mededeling dat, nu er een doorbraak was, hij door eigen directe betrokkenheid zeker wilde stellen dat er eindelijk en daarbij binnen een beperkt aantal maanden de eerste schop voor in de grond kon. Hij wimpelde weg dat zijn verschijning op het podium voor nieuwe vertraging zou zorgen om de reden dat tegenkrachten aan de zijde van de gemeente Apeldoorn dat zouden willen gebruiken om Reesink alsnog eerst tot concessies te dwingen in de procedure waarin van Apeldoorn schadevergoeding werd geclaimd. We weten de afloop, aangaande het Centre of Agricultural Excellence is er nu bijna drie jaar na dato nog steeds geen schop in de grond gezet. Het hiervoor gestelde leidde tot een breuk tussen mij en de heer Veerman, die mij in ons laatste gesprek toevoegde dat indien ik mij tegen hem zou keren daar voor mij consequenties aan zouden komen te zitten waar hij mij op voorhand voor wilde waarschuwen.

Vervolgens begon Reesink medio 2009 dwars te liggen bij het vrij geven van de betaling van de ruim € 2,6 miljoen, die mij toe kwam uit hoofde van realisatie van de bijzondere opdrachten. Men betaalde iets meer dan de helft en wilde vervolgens door tussenkomst van advocaten over het meerdere onderhandelen. In de aanloop naar de door mij aangespannen arbitrage kwam men in nog wat ruimere mate over de brug. Uiteindelijk moest Reesink op grond van het arbitrale vonnis de rest van de eerder aangehaalde hoofdsom betalen, met daarbovenop een door arbiters bepaald extra bedrag van ruim € 180.000,-- en bovendien de eerder door mij aangehaalde vergoeding van de proceskosten. Van de door de heer Veerman tijdens aandeelhoudersvergaderingen gegeven lezingen over een vermeend fout handelen van mij aangaande de waardering van de gronden op De Kar heeft de arbitragecommissie geen spaan heel gelaten. Dit laatste was echt een enorme opluchting, ik kon niet leven met de valse aantijgingen van de heer Veerman, juist dat bracht mij er toe om tegen Reesink te gaan procederen. De eigen integriteit kan je immers maar één keer verliezen, daarna ben je gedoemd om verder als aangeschoten wild door het leven te gaan, wat ik ondraaglijk zou vinden. De omstandigheid dat Veermans verwijten door de arbitrageprocedure volstrekt werden ontzenuwd is wellicht ook mijn meer onbewuste drijfveer om deze mail uit te laten gaan.

De eerlijkheid gebiedt te melden dat ik in de arbitrageprocedure niet op alle aspecten in het gelijk ben gesteld. Mijn advocaat vond de uitlatingen die het duo Veerman en Van der Scheer over mij hadden geopenbaard zodanig, dat hij een veroordeling wegens onrechtmatig

handelen vorderde. Dit werd afgewezen, de arbiters vonden dat de uitlatingen gezien moesten worden (en door derden ook zo zouden worden begrepen) als gedaan in de ruzieachtige context van het naar buiten uitgedragen geschil. Verder werd mijn vordering afgewezen om bij de berekening van hetgeen mij toe kwam te abstraheren van de exorbitante kostenexplosie die ter zake van de sanering van de terreinen in het Zutphense Havenstraat-kwartier na mijn vertrek ontstond. Doordat mijn opvolger zich klaarblijkelijk niet verdiepte in het dossier kon de saneerder de kans pakken om alsnog te kiezen voor een route die voor laatstgenoemde veel profijtelijker was, maar voor Reesink zeer aanzienlijke meerkosten met zich mee bracht. De arbiters vonden dat ik als rechthebbende in het schuitje moest blijven zitten, ook daar waar ik zelf de regie over de sanering niet meer voerde. Tevens werd afgewezen de nakoming van de toezegging door Reesink om mij over het eerste deel van 2009 nog tantième te betalen en met Reesink alsnog mee te delen in de kosten en de opbrengsten van een hoger beroep in de schadestaatprocedure tegen de gemeente Apeldoorn: Ik kon dat niet bewijzen, arbiters hadden te kennen gegeven het leveren van bewijs door het nader horen van getuigen niet toe te staan. Met dit laatste ging voor Reesink de deur open staan om straffeloos en tegen beter weten in te ontkennen. Na op 9 mei 2009 in uitstekende harmonie te zijn vertrokken was ik immers verstoken geraakt van mijn complete dossier, dat zich nog ten kantore van Reesink bevond. Dit gold ook voor de afwikkeling van een laatste deel van de gronden nabij de Zutphense Havenstraat, want om dat te bewijzen had ik het contract nodig dat ik namens Reesink met de koper sloot en dat zich bevond ten kantore van Reesink. Met Reesinks triomfantelijke constatering dat ik niet volledig slaagde in het leveren van bewijs moest ik het dus op een aantal punten van gelukkig mindere materialiteit maar doen.

Ik heb de heer Veerman leren kennen als een zeer intelligente man maar ook als een bedenkelijke opportunist, die er ook niet voor schroomde om de aandeelhoudersvergaderingen van Reesink verhalen voor te houden die naar mijn mening bepaald in strijd zijn met de verplichting de aandeelhouders correct te informeren. Dat wreekt zich op enig moment vanzelf. In de tussentijd kijk ik als belegger in Reesink uit naar een bevestiging van een uitstekend verlopen 2011, waarbij ik niet alleen doel op de meevallers van incidentele aard. Directie en commissarissen hebben gemeend zich te moeten ontdoen van het derde 'been', te weten de Doe Het Zelf activiteiten, teneinde zich te concentreren op de staalactiviteiten en de 'groene' bedrijvigheid. De staalactiviteiten ontwikkelen zich dan wel op een wat lager plan, maar de acquisities van aanzienlijke omvang die men deed zullen voor flinke compensatie hebben kunnen zorgen. We mogen verder toch aannemen dat de (door acquisities ook nog eens aanzienlijk gegroeide) bedrijvigheid gericht op de 'groene' sectoren voor een erg goed 2011 zal hebben gezorgd: Internationaal draait de voor Reesink relevante agrarische bedrijvigheid en met name de melkveehouderij (de belangrijkste doelgroep van de 'groene' Reesink-dochters) uitstekend en de investeringsbereidheid in de producten van de door Reesink gevoerde sterke merken zal dan ook, net als in ons omringende landen, groot zijn geweest. Wat dat betreft is het terugkijkend toch mooi meegenomen geweest dat beleggers én medewerkers van Reesink de toenmalige directie zo sterk steunden toen die in 2004 niet wilde meegaan in de door een meerderheid van de toenmalige raad van commissarissen voorgestane strategische heroriëntatie, waarbij het 'lopen op drie benen' zou worden verlaten door juist alle kaarten op de Doe Het Zelf-markt te zetten. Het kan dus verkeren.

TENSLOTTE

Het bovenstaande maakt duidelijk dat het eerder door Reesink uitgedragen beeld aangaande de door mij aangespannen arbitrageprocedure flinke bijstelling behoeft. Reesink werd niet alleen als de verliezer aangemerkt, inhoudelijk bleef er ook geen spaan heel van de uitgedragen valse verwijten aan mijn adres. Overigens vind ik het wel jammer dat er met de

heer Veerman totaal niet te praten viel: Zelfs een gesprek in het bijzijn van de eveneens op 9 mei 2009 afgetreden president-commissaris Bemelmans, waar laatstgenoemde zich niet alleen uitdrukkelijk toe bereid verklaarde maar ook toe uitnodigde omdat het bepaald verhelderend had kunnen werken, kon er niet af. Nadat de huidige president-commissaris moest ervaren dat hij het ten principale volkomen bij het verkeerde eind had kon er ook geen telefoontje of briefje ter vergoelijking van zijn eerdere optreden van af. Jammer dat het al met al liep zoals het gegaan is.

Ik hoop dat u kunt billijken dat ik deze mail liet uit gaan en wens u en de uwen tot slot een goede Kerst en een voorspoedig 2012 toe.

Met vriendelijke groet,

Bernard ten Doeschate.